

Nemám razítko, tedy nejsem

Jsem či nejsem? Tahle vpravdě hamletovská otázka mě onehdy napadla u přepážky mého peněžního ústavu, když se přepážka ve zlomku vteřiny proměnila na překážku. Věc ta měla prostou příčinu. Chtěl jsem si vybrat část svých peněz, které jsem bance svěřil v dobré víře, že budou opečovávány až do chvíle, než zatoužím něžně stisknout ty ušlechtilé papírky ve své dlani. I zatoužil jsem a sdělil svoje přání paní za přepážkou. Usmála se, přikývla, vzala si moji občanku a začala do klávesnice bubnovat šifrovanou zprávu o mém požadavku. Pak zvedla hlavu, odložila někam svůj dřívější laskavý úsměv a s tváří zachmuřeného šošonského náčelníka pravila, že to nepůjde. „Jak to, že nepůjde. Mám tam přece peníze, ne?“, tázal jsem se. „Či snad zbankrotoval můj peněžní ústav? Nebo mi hekři hekli moje úspory?“ „Nic takového,“ řekla překážková dáma. „Peníze tam máte.“ „Tak mi je dejte,“ opáčil jsem směrem k překážce. „Nedám,“ nekompromisně smečovala úřednice jak Federer na síti. „Proč ne?“, ptal jsem se zoufale a byl rozhodnut pokleknout třeba i na koleno jak před svátostí oltární, bude-li toho třeba. „Protože máte propadlou občanku, proto!“, vyřkla ortel, který nemohl změnit ani Nejvyšší soud. Jsem ještě pánem svého života, smrti a drobných úspor? Ne! Nemám razítko, tedy nejsem! Tenhle rozsudek padl na poště v Pardubicích, kam jsem přijel se svým synem a s původním majitelem auta, které jsem s ním chtěl směnit za svazeček mých bankovek. O čemž jsme v dobré víře a bez nátlaku předtím sepsali už i kupní smlouvu. A teď naráz blažená vidina toho, že zase budu vesele běhat po čtyřech v novém autě, dostává povážlivé trhliny. Nakonec se řešení přece jen našlo. Peníze jsem poslal převodem z účtu na účet a na oplátku dostal klíče a techničák od mého nového převozníka. Měl jsem sice jinou představu o automobilu, který si pořídím na stará kolena, kdy potřebuji přemístit většinou už jen sebe a přísady na nedělní svíčkovou. Stačí mi k tomu malý sportáček se stahovací střechou, ve kterém bude v létě šrámkovský vítr čechrat moje stříbrné skráně. Ferrari nechci. Leč rodinná správní rada to viděla jinak. Do sportáku patří mladá kolena. Těm starým sluší něco rozvážnějšího a většího, kam by se v případě potřeby vešla třeba ještě i šatní skříň, koberce a na střechu pohovka. Nejlepší traktor nebo něco podobného. A tak za rozvážného bublání ušlechtilého dieselového šestiválce usedám, smířen se životem a svým novým žebříňákem, do nejspíš nejdelší verze Passatu kombi na světě, dlouhé jak limuzína pro holywoodské filmové hvězdy. Když pak přejíždím do olomouckého kraje, ztrácí se mi záď nového korábu

ještě kdesi hluboko v pardubických mlhách. A abych byl ubezpečen, že ne sportáčku, ale nákladáku je třeba, zavolal mi syn z doprovodného auta, které mě do Pardubic vezlo pro moji novou motorovou kasičku, že po cestě zpět ještě něco vezmeme od jeho kamaráda. Nu což, udělám dobrý skutek. Naložím nejspíš granule nebo svatomartinské víno a bude spokojený pes i moji lidé. Blažená nevědomost. Zanedlouho jsem měl poznat, jak hrubě jsem se mýlil. Protože odted' už mi zbudou jen oči pro pláč. Je sice psáno: Blahoslavení plačící, neboť oni potěšeni budou, leč to je v této chvíli poměrně slabá útěcha. Když jsme totiž dorazili na místo určení, ukázalo se, že nakládat se nebudou granule nebo svatomartinské víno. Nakládat se budou staré pálené cihly, uložené kdysi do bláta na podlahu půdy a teď i s tím blátem do čistého kufru mého nového auta. A po téhle anabázi bude vyglancované auto vypadat hůř, než družstevní valník po řepné kampani. Polkl jsem naprázdno, rozloučil se naposledy pohledem na vycíděný kufr a nechal si tam naložit stovku cihel z bouračky i s hlínou. Nejspíš proto, abych uvěřil, že velkého auta a ne sportáku je mi třeba na stará kolena. Navíc nepřihlášeného, nepojištěného a s neplatnou kupní smlouvou. Proč? Protože mám propadlou občanku. Proto. Nemám razítko, tedy nejsem!